

90 anys

Un any més, aquí estem. No para de sonar el timbre, ningú vol perdre's aquesta festa. I és que avui, és molt el que tenim a celebrar. Com ja saps, sempre ens han agradat les festes i hem aprofitat qualsevol excusa per reunir-nos al voltant de la taula, però la d'avui, és una festa especial. Tant, que fins i tot han vingut els que viuen més lluny. Avui l'àvia fa noranta anys.

L'olor dels canelons gratinant-se al forn arriba fins la sala d'estar. En aquest moment tots abandonem la nostra conversa durant uns instants per recordar el teu somriure cada vegada que l'àvia havia fet canelons, ella sabia que t'encantava sucar el pa a la beixamel i sempre et servia l'últim per posar-te tota la que quedava a la plata. Aquest cop no els ha fet ella, ja li tocava descansar després de tants anys al peu del canyó, diuen que els ha fet la tieta Maria i que tenen molt bona pinta. Tots reprenem les nostres converses; que si l'any que ve el Roger se'n va a estudiar a l'estranger, que com ha crescut la Martina, que si la Clàudia té un nou "amiguèt" a l'institut... fins que hi ha una segona interrupció "tothom a taula, és hora de dinar!" crida la mare des de la cuina. Ni un minut després a la sala d'estar ja no hi queda ningú, alguns seran una mica dropos, però a la nostra família quan es tracta d'anar a taula...

L'àvia beneeix la taula. Aquesta vegada és el tiet Joan qui ocupa el teu lloc al seu costat. Mengem, bevem i ens expliquem mil històries fins que arriba el moment més esperat: les postres. Recollim els plats de taula i traïem el cava, com tu solies dir, no hi ha festa sense un bon brindis. Apaguem els llums i entren els més petits amb el pastís mentre cantem l'aniversari feliç. Tots esclatem a riure, no hem entonat ni una nota, sembla que cada any això del cant va a pitjor. Els petits deixen el pastís sobre la taula davant de l'àvia i li fan un petó a la galta. Un *mousse* de maduixa, el seu preferit. Me'l miro i hi veig una ditada a la part baixa, sembla que algú hi ha passat el dit quan encara era a la cuina, ja et pots imaginar qui ha sigut. L'àvia tanca els ulls i bufa les espelmes tot demanant un desig, tots aplaudim i ella somriu. No diu res però se la veu feliç. Feliç de tenir-nos a tots a casa un cop mes, feliç de pensar que aquesta festa també és per tu perquè també en faries noranta d'aquí unes setmanes.

La tieta Montse va a buscar una bossa que hi ha amagada en un racó del menjador i ens l'entrega dissimuladament. La Martina treu el regal que hi ha dins i el dona a l'àvia. Entre les dues li treuen l'embolcall al present, un llibre: "Cometas en el cielo" de Khaled Hosseini. L'àvia llegeix el pròleg; "quina il·lusrí, ja tinc ganes de començar-lo". "Foto, foto!" crida el tiet Pere. Ens posem tots els cosins somrients al costat de l'àvia, que gira el pastís perquè les espelmes en forma de noranta quedin del dret a la càmera. "Ja me la passaràs" diuen els tiets d'un en un al Pere, ningú vol perdre's aquesta bonica estampa familiar. Mengem el pastís i tornem a la sala d'estar. Miro el rellotge i veig que ja són les sis de la tarda, el temps ha passat volant. Mica en mica han anat marxant alguns familiars i ara em toca a mi. He d'anar cap a casa a estudiar pels exàmens de la universitat. M'acomio de l'àvia i la felicito per darrera vegada. Ella em demana si la tornaré a visitar aviat.